

L
U
X

Hij verbergt een geheim dat haar
bestaan compleet verandert, en
haar leven in gevaar brengt.

SHADOWS

PREQUEL

Jennifer L. Armentrout

SHADOWS

De gehele Lux-serie van Jennifer L. Armentrout is in het Nederlands verschenen bij Uitgeverij Zomer & Keuning

#0.5, Shadows

#1, Obsidian

#2, Onyx

#3, Opal

#4, Origin

#5, Opposition

Jennifer L. Armentrout

SHADOWS

EEN LUX-NOVELLE

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401915977

ISBN e-book 9789401915984

NUR 285

© 2019 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Shadows* door Entangled Publishing

Vertaling Erica van Rijsewijk, TOTA

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

Vormgeving binnenwerk Andries Mol, studio-mol.com

www.jenniferarmentrout.com

www.zomerinkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor iedereen die gelooft

PROLOOG

Er gleed een schaduw over de bevroren heuvels, zo snel dat hij onmogelijk afkomstig kon zijn van iets van deze aarde. Dat hij nergens aan vastzat verraadde wat het was en naar wie hij op weg was: Dawson Black.

Tjonge, tjonge!

Arum.

Als hij het woord alleen maar dácht, proefde hij achter in zijn keel al een metaalsmaak. De klootzak kwam als een junk op zijn favoriete fix af. Ze waren altijd met z'n vieren, en een van hen was de vorige avond al gedood, waardoor er nu nog drie van die smeerlappen buiten rondzwierven – en een van hen kwam regelrecht op hem af.

Dawson bleef staan, rekte zijn spieren en veegde de klompjes sneeuw van zijn spijkerbroek. De Arum waren dit keer veel te dicht bij hun huis gekomen. De rotsen moesten hun bescherming bieden, de unieke golflengten afbuigen die hen onderscheidde van de mensen, maar de Arum hadden hen toch gevonden. Slechts de lengte van een voetbalveld verwijderd van het enige wat hij zonder aarzelen met zijn leven zou beschermen. Ja, het zou allemaal wel,

maar er moest iets gebeuren. En dat iets was dat hij twee van de drie moest uitschakelen, waardoor degene die overbleef flink boos zou worden. Wilden ze spelletjes spelen? Prima. Kom maar op.

Hij liep naar het midden van de open plek en verwelkomde de bijtende wind die het haar van zijn voorhoofd blies. Het deed hem denken aan op de top van de Seneca Rocks staan en uitkijken over de vallei. Het was daar boven altijd stervenskoud.

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en begon terug te tellen vanaf tien. Bij vijf sloot hij zijn ogen en liet hij zijn menselijke huid van zich af glijden, die plaats moest maken voor pure kracht: een licht dat pulseerde met een felblauwe gloed. Zijn menselijke gedaante afleggen was net alsof hij te strakke kleren uittrok om naakt te kunnen rondrennen. Vrijheid – geen echte, want het was duidelijk dat ze niet écht vrij waren, maar dit kwam er toch het dichtst bij in de buurt.

Even later was de Arum de heuvel over gekomen en kwam op hem af gesuisd als een kogel op een hersenpan. Dawson wachtte tot het allerlaatste moment en sprong toen opzij, draaide om zijn as en maakte contact met het vermogen dat de vijand zo graag zelf zou willen hebben. Geen wonder ook, want de Bron was net een molotovcocktail; slinger hem van je af en kijk hoe hij ontploft.

Hij slingerde een mooie stoot op de Arum af en raakte kennelijk zijn schouder. In zijn ware gedaante bestond de Arum uit niets meer dan dichte schaduwen waar olieachtige armen en benen uit staken, maar de krachtstoot botste tegen iets hards.

Door de klap tuimelde de Arum achterover, en toen hij terugkwam schoot er iets pikzwarts en glads op Dawson af. Hij ontdeek het projectiel. Wat zij hadden was lang zo krachtig

niet als de Bron. Meer een soort napalm; het brandde verschrikkelijk, maar er was wel heel wat meer voor nodig om een Luxen uit te schakelen. Blijkbaar was dat niet de manier waarop een Arum iemand doodde.

Geef het maar op, jochie, zei de Arum pesterig terwijl hij de donkere lucht in steeg. *Je kunt me toch niet verss slaan. Ik beloof je dat het pijnloos zal zijn.*

In gedachten rolde Dawson met zijn ogen. En óf de Arum hem pijn zou doen. Net zoveel als wanneer hij het laatste ijsje in huis had opgegeten en vervolgens zijn zus onder ogen moest komen.

Hij schoot de open plek over en slingerde de ene na de andere energiestoot op de Arum af. Hij haalde uit en miste. Die klootzak bleef in de bomen hangen, de ideale camouflage.

Nou, daar wist hij wel wat op.

Hij hief zijn in licht gehulde armen en glimlachte toen de bomen begonnen te schudden. Er galmde een donderend geraas door de vallei, en vervolgens scheurden de bomen zich los uit de grond. Ze stegen regelrecht de lucht in, met flinke kluiten aarde aan hun dikke, slangachtige wortels. Door zijn armen wijd te spreiden wierp hij de bomen opzij, zodat die smeerlap geen dekking meer had.

Hebbes, beet hij de Arum toe.

Hij vuurde nog een stoot af, die de ruimte tussen hen overbrugde en de Arum raakte tegen zijn borst.

Als een torpedo tuimelde hij omlaag en hij wiekte naar de grond, telkens even in en uit zijn ware gedaante. Dawson ving een glimp op van een leren broek en lachte. Dit slappe aftreksel van een vijand had zich uitgedost als een van de Village People!

Een paar meter verderop kwam de Arum neer in een rommelige hoop; hij bleef nog een paar tellen liggen stuiptrekken

en viel toen stil. In zijn ware gedaante was hij enorm. Minstens tweeënhalve meter lang en met de vorm van The Blob. En hij... rook naar metaal? Koud, scherp metaal. Vreemd.

Dawson liep naar hem toe om voordat hij terug naar huis ging te checken of de Arum echt wel dood was. Het was al laat. De school begon vroeg...

De Arum kwam ineens overeind. *Grapje!*

Dat was nog zacht uitgedrukt.

Een fractie van een seconde later zat de Arum pontificaal boven op hem. Jezus! Heel even glipte Dawson uit zijn ware gedaante en droeg hij weer zijn vale spijkerbroek en lichte sweater. Pieken zwart haar vielen voor zijn ogen toen de schaduw griezelig snel over de grond gleeed. Dikke tentakels reikten naar hem en kromden zich als cobra's in de lucht, waarna ze toesloegen en Dawson in zijn maag beukten.

Voor het eerst van zijn leven schreeuwde hij het uit, als het eerste het beste watje, maar jezus, die Arum nam hem dan ook flink te grazen.

Er trok een vuur door zijn lichaam, alsof er een lucifer in een plas benzine werd gegooid, toen de Arum hem leegzoog. Zijn licht – zijn diepste wezen – begon wild te flakkeren en zette de kale takken boven zijn hoofd in een witachtig blauwe gloed. Hij kon zijn gedaante niet vasthouden. Mens. Luxen. Mens. Luxen. De pijn... overstemde alles, nam hem helemaal in beslag. De Arum zoog met lange teugen Dawsons vermogen in zich op.

Hij was stervende. Op een grond die zo hard bevroren was dat er nog geen nieuw leven doorheen had weten te dringen. Nog voordat hij deze mensenwereld goed had kunnen bekijken en die had kunnen ervaren zonder alle regels die hem beperkten. Nog voordat hij wist wat liefde precies was. Hoe die aanvoelde en smaakte.

Dit was ontzettend oneerlijk.

Verdomme, als hij het er nu levend van af zou weten te brengen, zou hij écht gaan leven. Fuck deze shit. Hij zou hoe dan ook in leven blijven.

De Arum nam nog een diepe, zuigende teug en slikte, en Dawsons rug boog en kwam los van de grond. Zijn wijd opengesperde ogen zagen niets... Toen verlichtte ineens een sneller, feller licht, witachtig rood van kleur, zijn hele wereld. Het schoot tussen de stilstaande bomen door en kwam sneller dan het geluid op hem af.

Broer.

De Arum liet hem los en probeerde zijn mensenvorm aan te nemen. Omdat hij in zijn ware gedaante kwetsbaar was, had hij dan tegen hém geen schijn van kans. Geen enkele Arum.

Dawson wilde wedden dat de Arum zelfs wisten hoe dat licht heette, dat ze die naam angstig hadden gefluisterd. Een droog, schor lachje bleef in Dawsons keel steken. Dat zou zijn broer heerlijk vinden.

Wit licht botste tegen de schaduwachtige vorm aan, waardoor de Arum een paar meter achteruit geworpen werd. De bomen schudden en de grond golfde, waardoor hij heen en weer werd gegooid alsof hij niet meer was dan een bundeltje slappe sokken. Het licht nam voor zijn ogen een vechtershouding aan, beschermend en bereid om voor zijn familielid zijn leven te geven.

Een reeks felle lichtstoten scheerde over Dawson heen en sloeg in op de Arum. Een klaaglijke jammerkreet doorboorde de lucht. Het geluid van een stervende. God, wat had hij daar een hekel aan. Waarschijnlijk had hij moeten wachten tot hij het hoorde voordat hij daarnet op de Arum af was gegaan. Maar ja, daarvoor was het nu te laat.

Nu het leegzuigen was afgekapt, begon hij weer gevoel in zijn armen en benen te krijgen. Een prikkelende sensatie trok vanuit zijn benen omhoog over zijn borst. Hij ging rechtop zitten, nog steeds in en uit zijn gedaante flitsend. Vanuit zijn ooghoek zag hij zijn broer de Arum in het nauw dringen en vervolgens zijn menselijke gestalte aannemen. Onverschrokken. Onbeschaamd. Hij zou de Arum wel even eigenhandig doden. De uitslover!

En dat deed hij ook. Hij trok een mes van obsidiaan, stortte zich boven op de Arum, zei iets dreigends tegen hem en stak het lemmet diep in zijn buik. De nieuwe jammerkreet van de Arum ging over in gerochel.

Terwijl de Arum uiteenviel in rokerige flarden schaduw, concentreerde Dawson zich op wie hij was – op wat hij was. Hij sloot zijn oogleden – die hij in zijn ware gedaante niet echt had – en stelde zich zijn menselijke lichaam voor. De gestalte die hij liever had dan zijn Luxen-gedaante en waarmee hij zich verbonden voelde op een manier waarvoor hij zich diep zou moeten schamen, al deed hij dat zeker niet.

‘Dawson?’ riep zijn broer, waarna hij zich omdraaide en zich naar hem toe haastte. ‘Alles oké, man?’

‘Niets aan de hand.’

‘Jezus, zeg. Jaag me niet nog eens zo de stuipen op het lijf. Ik dacht...’ Daemon maakte zijn zin niet af en haalde zijn vingers door zijn haar. ‘Ik meen het. Niet meer doen.’

Zonder hulp klauterde Dawson overeind, ging op bibberige benen staan en zwaaide een beetje naar links. Hij keek in een paar ogen die er net zo uitzagen als de zijne. Woorden waren overbodig. Dank je wel zeggen hoefde niet.

Niet zolang er nog meer van die gasten rondzwierven.

HOOFDSTUK 1

Leerlingen stroomden de klas in; ze gaapten en probeerden alsnog de slaap uit hun ogen te wrijven. Gesmolten sneeuw droop uit hun parka's en vormde plasjes op de vloer vol slijtplekken. Dawson rekte zijn lange benen uit en legde ze op de lege stoel die voor hem stond. Aan zijn kin krabbend keek hij naar de voorkant van het lokaal. Lesa kwam binnen en trok een gezicht naar Kimmy, die het heel verschrikkelijk leek te vinden wat de sneeuw met haar haar had gedaan.

‘Het is maar sneeuw,’ zei Lesa, met haar ogen rollend. ‘Je gaat er niet dood van.’

Kimmy streek met haar handen over haar blonde haar. ‘Suiker smelt.’

‘Ja, en stront blijft drijven.’ Lesa ging zitten en haalde haar huiswerk voor Engels van de vorige avond uit haar tas.

Achter haar klonk een diep, zacht gegriinnik, en Dawson grijnsde. Ze maakte hem aan het lachen.

Kimmy stak haar middelvinger op terwijl ze neerzakte op haar stoel; daarbij keek ze hem aan alsof ze hem wel kon verslinden. Dawson glimlachte strak terug, al besepte hij dat hij haar beter had kunnen negeren. Voor Kimmy leek alle

aandacht goede aandacht te zijn, zeker sinds ze het had uitgemaakt met Simon.

Of had Simon het uitgemaakt met haar?

Joost mocht het weten, en het kon hem ook niet echt schelen, maar hij was er de man niet naar om haar helemaal te negeren. Kimmy zette een tas met zebraprint op haar tafeltje en bleef nog een volle tien seconden naar hem glimlachen voordat ze haar blik afwendde.

Hij schudde zijn schouders los. Hij wist heel zeker dat hij zojuist visueel was aangerand – en niet op een goede manier.

De lach kwam terug, en een stem zo zacht dat alleen hij het kon horen zei: ‘Player. Player..’

Hij stak zijn armen naar achteren en haalde grijnzend uit naar zijn broer. ‘Hou je bek, Daemon.’

Zijn broer mepte zijn handen weg. ‘Alles is geoorloofd in liefde en oorlog..’

Nog steeds half glimlachend schudde Dawson zijn hoofd. Een heleboel figuren – meestal mensen – snaptten Daemon niet zoals zijn zus en hij hem begrepen. Maar weinigen konden hem zo aan het lachen maken als Daemon, en nog minder maakten hem zo kwaad. Maar als Dawson ooit iets nodig had, of als er een Arum in de buurt was, was Daemon zijn man.

Of zijn Luxen. Whatever.

Een gezette oudere man kwam het lokaal binnen, met een stapel papieren in zijn handen waaruit opgemaakt kon worden dat hun toetsen waren nagekeken. Er ging een koor van gekreun door de klas – waar Daemon en hij niet aan meededen. Zij wisten dat ze de toets uitstekend hadden gemaakt, zonder er hun best voor te hoeven doen.

Dawson pakte zijn pen op, liet hem tussen zijn lange vingers rollen en slaakte een zucht. Deze dinsdag beloofde de

zoveelste lange dag vol saaie lessen te worden. Hij zou liever buiten door het bos banjeren, ondanks de sneeuw en de felle kou. Al had hij niet zo'n hekel aan school als Daemon. Sommige dagen waren vervelender dan andere, maar door zijn klasgenoten vond Dawson het wel te doen. In dat opzicht was hij net als zijn zus: een mensenmens verstopt in een alienlichaam.

Hij grijnsde zelfvoldaan.

Vlak voordat de bel ging, kwam er een meisje de klas in stuiven met een vel geel papier in haar hand. Onmiddellijk besepte hij dat deze chick niet hiervandaan kwam. Dat bleek wel uit het feit dat ze een sweater droeg in plaats van een dikke jas, terwijl het buiten vroom dat het kraakte. Zijn blik dwaalde langs haar benen – mooie lange en welgevormde benen – omlaag naar haar dunne ballerina's.

Nee, ze kwam hier zeer zeker niet uit de buurt.

Het meisje overhandigde het vel papier aan de docent, hief haar ietwat puntige kin op en keek het lokaal door.

Dawsons voeten kwamen met een hoorbare plof op de vloer terecht.

Jezus, ze was... ze was knap.

En over 'knap' kon hij meepraten. Hun ras had genetisch gezien de hoofdprijs gewonnen toen ze menselijke gestalten aannamen, maar toch grensde de manier waarop de elfachtige trekken van dit meisje met elkaar waren gecombineerd aan perfectie. Haar chocoladebruine haar zwierde over haar schouders terwijl ze het lokaal door bleef kijken. Haar huid had de gezonde gloed van iemand die veel buiten is – en nog niet lang geleden ook, aan haar kleurtje te zien. Haar wenkbrauwen vormden fraaie boogjes boven amandelvormige ogen die werden omlijst door dichte wimpers. Haar warmbruine ogen vingen de zijne, daalden af naar zijn schouder

en vervolgens knipperde ze een paar keer alsof ze haar blik wilde scherpstellen.

Mensen keken vaak zo als ze Daemon en hem voor het eerst samen zagen. Ze zagen er tenslotte precies hetzelfde uit. Donker golvend haar, dezelfde atletische bouw, allebei meer dan een meter tachtig lang. Ze hadden dezelfde trekken: brede jukbeenderen, volle lippen en opvallend felgroene ogen. Alleen leden van hun eigen soort konden hen uit elkaar houden – iets waar beide jongens graag hun voordeel mee deden.

Dawson knarsetandde tot zijn kaken er pijn van deden.

Voor het eerst zou hij willen dat er geen volmaakte kopie van hem bestond. Dat er iemand naar hem zou kijken en hém zou zien, en niet zijn evenbeeld naast hem. En dat was een volkomen onverwachte reactie.

Toen vond haar blik de zijne weer en glimlachte ze.

De pen glipte uit zijn plotseling slappe vingers, rolde over het tafeltje en kletterde op de grond. Hitte steeg naar zijn wangen, maar zijn eigen lippen reageerden en zijn reactie had niets nepperigs of geforceerds.

Daemon boog zich gniffelend voorover en zette zijn sneaker op de wegrollende pen. Vreselijk opgelaten griste Dawson de pen onder de schoen van zijn broer vandaan.

Mr. Patterson zei iets tegen haar en trok haar aandacht, en ze lachte. Terwijl dat hese geluid helemaal tot in zijn tenen schoot, ging hij weer rechtop op zijn stoel zitten. Zijn huid begon te kriebelen.

Toen de tweede bel ging, liep ze naar de stoel voor hem. Meteen had hij totaal geen zin meer om buiten door de sneeuw te gaan banjeren. Dit beloofde toch niet de zoveelste saaie dinsdag te worden.

Ze begon in haar tas te graven – om een pen te zoeken,

nam hij aan. Iets in hem beseftte dat dat een prima aanleiding was om het ijs te breken. Hij kon haar een pen aanbieden, hallo tegen haar zeggen en dan zag hij wel verder. Maar hij zat als versteend op zijn stoel; aan de ene kant wilde hij zich vooroverbuigen om te checken wat voor soort parfum ze op had, maar aan de andere kant wilde hij niet overkomen als de eerste de beste engerd.

Hij bleef stokstijf op zijn stoel zitten.

En... staarde naar haar chocoladebruine lokken die over de rugleuning van haar stoel vielen.

Dawson krabde aan zijn nek en zijn schouders schokten even. Hoe heette ze? En waarom kon dat hem eigenlijk zoveel schelen? Dit was niet voor het eerst dat hij zich tot een mensenmeisje aangetrokken voelde. Verdomme, er waren er zoveel van hun soort die iets met mensen begonnen, want bij de Luxen waren er twee keer zoveel mannen als vrouwen. Zelfs zijn broer, die zich altijd ver boven iedereen verheven voelde, had het met mensenmeisjes aangelegd in de periodes dat hij niet door zijn knipperlichtrelatie in beslag werd genomen. Maar toch...

Het meisje draaide haar hoofd om, sloeg haar wimpers op en keek hem in de ogen.

Op dat moment gebeurde er iets heel vreemds. Dawson voelde de jaren van zich af glijden. Jaren waarin hij keer op keer was verhuisd, vrienden had gemaakt en weer verloren. Jaren waarin hij soortgenoten om wie hij was gaan geven had zien sterven door toedoen van de Arum of het MvD. Jaren waarin hij zijn best had gedaan om zich bij de mensen aan te sluiten, zonder dat hij ooit echt een van hen had kunnen worden. Dat alles... viel ineens allemaal van hem af.

Ietwat verbouwereerd doordat die last van hem af viel,

kon hij alleen maar staren als een stomme idioot. Maar zij keek gewoon terug.

Het nieuwe meisje verplaatste haar blik, maar die warme whiskykleurige ogen keerden toch weer terug naar de zijne. Haar mondhoeken gingen een stukje omhoog en ze glimlachte even, waarna ze zich weer naar de voorkant van de klas keerde.

Daemon schraapte zijn keel en verschoof zijn tafeltje een stukje. Zachtjes vroeg zijn broer: 'Wat denk je nu?'

Het grootste deel van de tijd wist Daemon precies wat hij dacht. Dee ook. Ze waren een drieling, intiemer met elkaar dan de meeste Luxen. Maar op dat moment wist Dawson zonder twijfel dat Daemon geen flauw idee had van wat er in hem omging. Want als dat wel zo was geweest, zou hij van zijn stoel zijn gevallen.

Dawson liet zijn adem ontsnappen. 'Niets... Ik denk niets.'

'Ja,' zei zijn broer, die weer achteroverleunde. 'Dat dacht ik al.'

Nadat de bel was gegaan, pakte Bethany Williams haar tas op en liep zonder treuzelen de gang op. Het was niet fijn om een nieuweling te zijn. Ze had geen vriendinnen om mee te kletsen of met wie ze naar het lokaal voor de volgende les kon lopen. Om haar heen zag ze alleen maar vreemden, wat haar niet verbaasde, want ze woonde tenslotte ook in een vreemd huis en trok veel op met haar oom, die eveneens een volslagen vreemde voor haar was.

En ze moest het volgende lokaal waar ze heen moest zien te vinden. Met tot spleetjes geknepen ogen keek ze naar de vervaagde print van haar rooster. Lokaal 203? Of stond er nou 208? Lekker dan. West Virginia was blijkbaar de plek waar printers heen gingen om te sterven.

Ze hees haar tas op haar schouder en dook om een paar meisjes heen die tegenover het lokaal voor Engels samendromden. Je hoefde niet al te veel fantasie te hebben om te begrijpen dat ze stonden te wachten tot die twee hunks naar buiten zouden komen. Goeie god, ze had haar hele leven in Nevada gewoond en nog nooit ook maar iemand gezien die er zo uitzag, laat staan twee tegelijk.

Wie had kunnen denken dat er in West Virginia van die lekkere jongens rondliepen?

En die ogen, die waren... wauw. Smetteloos, stralend groen, dat haar deed denken aan de kleur van gras in de lente. Dát was nog eens cool.

Als ze dit van tevoren had geweten, zou ze haar ouders hebben gesmeekt hier heel veel eerder naartoe te verhuizen, alleen om al het moois dat hier te zien was. Maar op hetzelfde moment voelde ze schaamte opkomen. Ze waren hier omdat haar oom ziek was, omdat je zoiets nu eenmaal deed, en niet om...

‘Hé, wacht even.’

Het onbekende diepe timbre van een jongensstem rolde langs haar ruggengraat omlaag, en ze vertraagde haar pas en keek over haar schouder. Waarna ze abrupt bleef staan.

Het was de helft van dat supersexy tweetal. En hij riep háár. Jawel, want hij keek haar recht aan met die ogen van hem, grijnzend met die lippen – de onderste mooi vol. Bijna te perfect.

Opeens kreeg ze ontzettend veel zin om zijn portret te schilderen met de nieuwe kleuren olieverf die haar moeder voor haar had gekocht. Maar ze schudde die gedachte van zich af en dwong haar mond in beweging te komen.

‘Hai,’ piepte ze. *Sexy, echt sexy...*

De jongen grijnsde, en in haar borstkas begon iets te flad-

deren. ‘Ik wilde me even voorstellen,’ zei hij toen hij haar had ingehaald. ‘Ik ben Dawson Black. Ik ben de...’

‘Jij bent de helft van die tweeling die achter me zat bij Engels.’

Verrast keek hij haar aan. ‘Hoe weet jij dat? De meesten kunnen ons niet uit elkaar houden.’

‘Je glimlach.’ Ze bloosde en kon zichzelf wel slaan. *Je glimlach?* Wauw. Snel keek ze weer omlaag naar haar rooster, en ze zag dat ze naar de eerste verdieping moest. ‘Ik bedoel, die andere glimlachte helemaal niet. Net zomin als de rest van de klas.’

Daar moest hij om grinniken. ‘Ja, hij is bang dat hij door te glimlachen voortijdig rimpels krijgt.’

Bethany lachte. Grappig én schattig? *Ben ik gek op.* ‘En jij maakt je daar geen zorgen om?’

‘Nee hoor. Ik ben van plan mooi ouder te worden. Ik kijk er juist naar uit.’ Hij grijnsde, waardoor zijn ogen oplichtten. Die konden haast niet echt zijn; het waren vast lenzen. ‘Om eerlijk te zijn is *Cocoon* mijn lievelingsfilm,’ vervolgde hij.

‘*Cocoon?*’ Ze barstte in lachen uit en zijn grijns werd nog breder. ‘Volgens mij is dat de lievelingsfilm van mijn bet-betovergrootmoeder.’

‘Die bet-betovergrootmoeder van jou lijkt mij een leuk mens. Ze heeft een goede smaak.’ Hij boog zich om haar heen en duwde één kant van de zware dubbele deuren open. Leerlingen gingen voor hem opzij alsof hij een sloopkogel was die van geen wijken wilde weten. ‘Die film is altijd goed. Eeuwige jeugd. Aliens. Glimmende dingen in het zwembad.’

‘Peulmensen?’ voegde ze eraan toe, terwijl ze onder zijn uitgestoken arm door dook – een mooie, welgevormde arm waar de stof van zijn sweater omheen spande. Met een blos

op haar wangen wendde ze snel haar blik af en ze liep de trap op. ‘Dus jij houdt van klassiekers?’

Ze voelde hem naast zich schokschouderen. Op de brede trap, die vaag rook naar schimmel en sportsokken, bleef hij dicht bij haar; hij gaf anderen maar een klein beetje ruimte om langs hen heen te lopen.

Op de overloop keek Dawson over zijn schouder. ‘Wat voor les heb je nu?’

Ze pakte haar rooster erbij en trok haar neus op. ‘Eh... geschiedenis in lokaal...’

Hij griste het blad uit haar hand en keek er snel naar. ‘Lokaal 208. En het is je geluksdag vandaag.’

Omdat een jongen zoals hij een praatje met haar maakte, kon ze het daar alleen maar mee eens zijn. ‘Hoezo dat?’

‘Om twee redenen,’ zei hij terwijl hij haar het rooster teruggaf. ‘We hebben kunst en het laatste uur – gym – samen. Het kan ook zijn dat het mijn geluksdag is.’

Wat een lekker ding. Wat was hij grappig. En hij wist precies wat hij moest zeggen, wat hem punten opleverde. Hij hield de tweede deur voor haar open en ze voegde ‘gentleman’ toe aan de lijst. Ze beet op haar lip, even om woorden verlegen. Ten slotte vroeg ze: ‘Wat heb jij nu voor les?’

‘Natuurkunde, op de begane grond.’

Haar wenkbrauwen schoten de hoogte in en ze keek om zich heen. Zoals te verwachten was, stonden er mensen naar hen te staren. Voornamelijk meisjes. ‘Wat doe je dan op de eerste verdieping?’

‘Ik ben hier omdat ik hier wil zijn.’ Hij zei het op zo’n zakelijke toon dat ze de indruk kreeg dat hij wel vaker deed waar hij zin in had.

Zijn blik ving de hare en hield die vast. Die ogen van hem hadden iets waardoor ze zich scherp bewust van zichzelf

werd – van alles om haar heen. In een plotselinge vlag van helderheid beseftte ze dat haar moeder maar één blik op een jongen als Dawson zou hoeven werpen, of ze zou haar naar een meisjescostschool sturen. Jongens zoals hij lieten altijd een spoor van gebroken harten achter zo lang als de Mississippi. Ze zou nu zo snel mogelijk naar haar lokaal moeten rennen – dat vast niet ver meer kon zijn – want een gebroken hart was wel het laatste waar Bethany op zat te wachten.

Toch bleef ze staan, zonder zich te verroeren. Ze bewogen zich geen van tweeën. Dit... Dit was heftig. Nog meer dan toen ze voor het eerst een jongen had gezoend. Het maffe was dat ze elkaar niet eens aanraakten. Ze kende hem niet eens.

Omdat ze ruimte nodig had, stapte ze opzij en slikte. Yep, ruimte was een goed idee. Maar ze voelde hem vanachter zijn dichte wimpers nog steeds geconcentreerd naar haar staren.

Zonder het oogcontact met haar te verbreken gebarde hij over zijn schouder naar een deur. ‘Lokaal 208 is daar.’

Oké. Zeg iets, of knik, stomme idioot. Zo maakte ze bepaald geen goede indruk. Maar wat er uiteindelijk haar mond uit rolde, klonk verschrikkelijk. ‘Zijn je ogen echt?’

O god, hoe *awkward* kon je zijn?

Dawson knipperde met zijn ogen, alsof de vraag hem overviel. Maar mensen vroegen er vast vaker naar. Zij had nog nooit ogen gezien zoals die van de tweeling. ‘Ja...’ zei hij. ‘Die zijn echt.’

‘O... Nou, ze zijn erg mooi.’ De vlammen sloegen haar uit. ‘Ik bedoel, ze zijn leuk.’ *Leuk?* Ze moest nu echt haar mond houden.

Zijn grijns ging naar de hoogste stand. Dat beviel haar wel. ‘Dank je.’ Hij hield zijn hoofd schuin. ‘Dus... je laat me maar in onzekerheid?’

Vanuit haar ooghoek zag ze een lange blonde jongen die eruitzag alsof hij regelrecht uit een tijdschrift voor jongeren was gestapt. Hij zag Dawson en bleef abrupt staan, waardoor een andere jongen tegen hem op liep. Met een halve grijns verontschuldigde de lange zich, zonder zijn ogen van Dawson af te wenden. En die waren blauw – korenbloemblauw. Een kleur zo intens dat ze die met verf nooit zou kunnen vastleggen. Net zoals ze heel zeker wist dat die verf ook nooit recht zou kunnen doen aan Dawsons ogen.

‘Hè?’ zei ze, Dawson strak aankijkend.

‘Je naam? Je hebt me nog helemaal niet verteld hoe je heet.’

‘Elizabeth. Maar iedereen noemt me Bethany.’

‘Elizabeth.’ Hij herhaalde haar naam alsof hij de klank ervan wilde proeven. ‘Heeft Bethany ook een achternaam?’

Ze voelde haar nek warm worden en greep de draagband van haar tas vast. ‘Williams. Mijn achternaam is Williams.’

‘Nou, Bethany Williams, hier scheiden zich onze wegen.’ Goeie god, hij klonk alsof hij dat helemaal niet leuk vond. ‘Voorlopig dan.’

‘Dank...’

‘Laat maar.’ Terwijl hij achterwaarts van haar wegliep, schitterden zijn ogen onder de lampen. Duizelingwekkend. ‘We zien elkaar weer snel. Zeker weten.’

Het verhaal van Beth en Dawson, het begin van het avontuur

Bethany leidt het leven van een heel normaal Amerikaans meisje en dat wil ze graag zo houden. Maar als Dawson op haar school verschijnt, vindt ze het ineens niet meer zo erg om alles op z'n kop te zetten. Wie had ooit gedacht dat er zulke knappe jongens rondliepen in West Virginia? Nou is dat ook niet waar Dawson vandaan komt. Dawson is... niet van deze wereld. En net zomin als Bethany had verwacht dat ze ooit op haar school een jongen als hij zou ontmoeten, had hij verwacht dat hij op aarde zo hard voor een meisje zou vallen. Toch is dat precies wat er gebeurt.

WERELDWIJD MEER DAN EEN MILJOEN EXEMPLAREN VERKOCHT!

'Eindelijk het verhaal van Bethany en Dawson. Romantisch en hartverscheurend, je leest het in één ruk uit. Shadows voegt écht wat toe aan de Lux-serie' – LeaveNoStoryBehind.nl

'Lux is absoluut een van mijn favo series aller tijden'
– Kwanteinwonderland.com

De Lux-serie is **Jennifer L. Armentrout** op haar best. Deze schrijfster van young adult, new adult en fantasy brengt alles waar ze om bekendstaat samen in deze weergalozes serie vol romance, humor en spanning. Naast de prequel *Shadows* verschenen in deze serie *Obsidian*, *Onyx*, *Opal*, *Origin* en *Opposition*.

Z&K

ISBN 978 94 0191 597 7 NUR 285

9 789401 915977

www.zomerenkeuning.nl